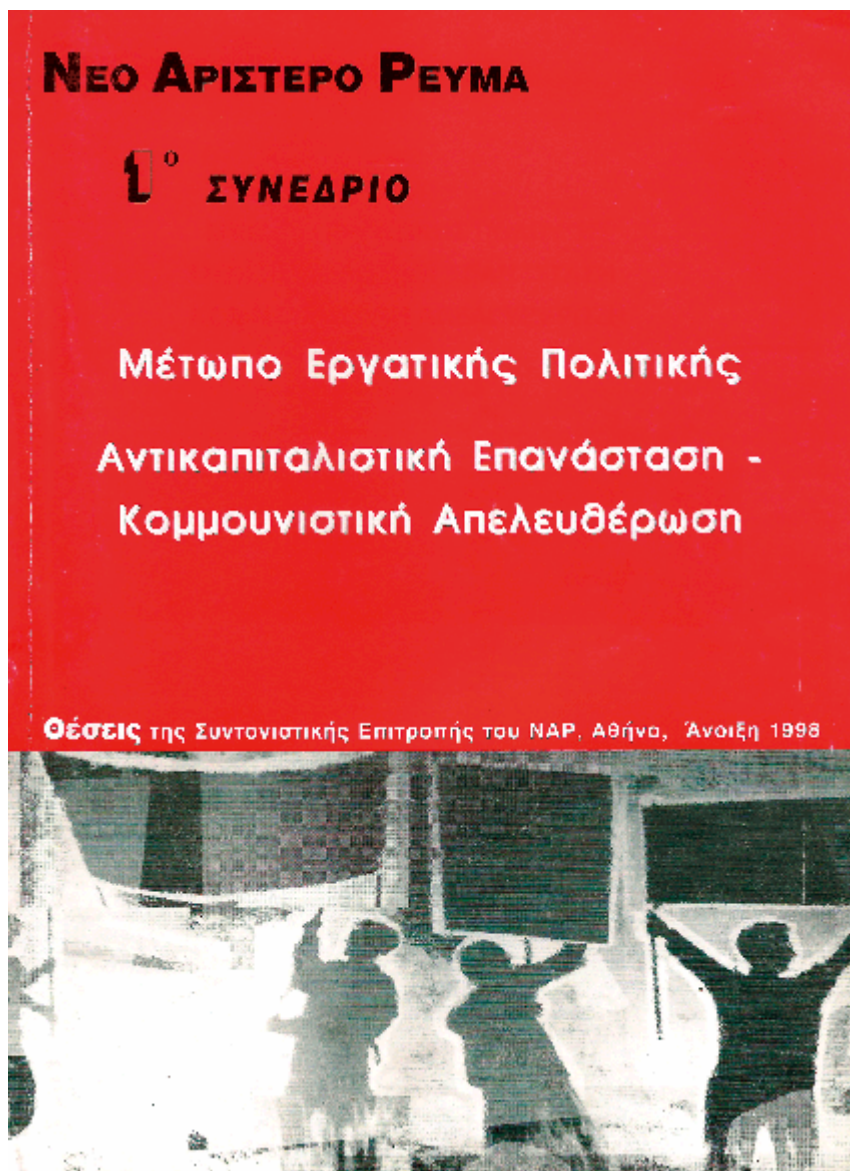

Απόφαση του 1ου Συνεδρίου του NAP

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ:

Α. ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟΣ

ΝΕΟ ΣΤΑΔΙΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗΣ

Αφετηρία της ανάλυσης της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας είναι η ταξική πάλη γύρω από τις μορφές απόσπασης υπεραξίας, τη βασική σχέση εκμετάλλευσης, την εξέλιξη του ποσοστού υπεραξίας. Με αυτό το καθοριστικό κριτήριο συνδέονται και μια σειρά άλλες καίριες πλευρές της εργασίας και της παραγωγής: η σχέση τυπικής - πραγματικής υπαγωγής της εργασίας στο κεφάλαιο, η σχέση σύνθετης - απλής εργασίας, η χειρωνακτική και διανοητική εργασία, ο ρόλος

της επιστήμης στην παραγωγή, ο καταμερισμός εργασίας, η οργάνωση της εργασίας, οι μορφές αύξησης της παραγωγικότητας, η σχέση παραγωγικής και μη παραγωγικής εργασίας, η σχέση του όγκου της εργασίας με τη μάζα των μέσων παραγωγής που κινεί. Τα στοιχεία αυτά συναρθρώνονται και με τις εξελίξεις σε άλλα κομβικά πεδία, όπως οι διαδικασίες κοινωνικοποίησης της παραγωγής, οι διαδικασίες διανομής του εισοδήματος, οι μορφές των κρίσεων, η σχέση παραγωγικών δυνάμεων - παραγωγικών σχέσεων, το διεθνές σύστημα, οι μορφές πολιτικής διαμεσολάβησης και ηγεμονίας, η σχέση των εργατικών τάσεων χειραφέτησης και υποταγής.

Με βάση το σύνολο αυτών των κριτηρίων, αλλά με καθοριστικό πεδίο την εξέλιξη της βασικής σχέσης εκμετάλλευσης, **μιλάμε σήμερα για το πέρασμα σε ένα νέο στάδιο ανάπτυξης και κρίσης του καπιταλισμού, το στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.** Οι βασικές ποιοτικές αλλαγές που σημαδεύουν την ανάπτυξη αυτού του σταδίου είναι:

- η διαμόρφωση ενός νέου ασύγκριτα πιο εκμεταλλευτικού καθεστώτος απόσπασης υπεραξίας, που συνδυάζει πιο οργανικά την έξαλλη αναζήτηση της σχετικής υπεραξίας και την επίσης αναβαθμιζόμενη αναζήτηση της απόλυτης υπεραξίας που τροποποιεί τις μορφές απόσπασης και της απόλυτης και της σχετικής υπεραξίας, οδηγώντας σε παροξυσμό το βαθμό εκμετάλλευσης.

βαθαίνει ποσοτικά και ποιοτικά η υπαγωγή της εργασίας στο κεφάλαιο.

- η συμπίεση της αξίας της εργατικής δύναμης όχι μόνο σχετικά (κάτω από την άνοδο της παραγωγικότητας και από το νέο ιστορικό όριο των αναγκών των εργαζομένων) αλλά συχνά και απόλυτα (κάτω από το ιστορικό όριο αναγκών της προηγούμενης περιόδου, με λεηλασία ακόμα και του κοινωνικά αναγκαίου χρόνου εργασίας).

- η ανάπτυξη της κοινωνικά συνδυασμένης εργασίας, του καταμερισμού εργασίας, μιας νέου τύπου οργάνωσης της εργασιακής διαδικασίας και της άμεσης ουσιαστικής υπαγωγής της επιστήμης στην παραγωγή.

- η ανάπτυξη του ηγεμονικού ρόλου των πολυεθνικών- πολυκλαδικών μονοπωλίων, που αποτελούν μια υπεραναπτυγμένη σχέση παραγωγής και κυριαρχίας του κεφαλαίου. Τα ΠΠΜ έχουν ένα δεσπίζοντα ρόλο που απορρέει, σε μεγάλο βαθμό, από την δυνατότητα τους να ελέγχουν την επιστήμη, την έρευνα και την πληροφορία.

ένα νέο μοντέλο οικονομικής και κοινωνικής παρέμβασης του κράτους, κράτος επιτελείο-στρατηγείο της ανάπτυξης.

- η μεγαλύτερη συχνότητα, μεταδοτικότητα σε όλο τον κόσμο και το νέο βάθος των κρίσεων, που είναι κρίσεις υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου.

- η καθολική υπαγωγή των διεθνών σχέσεων στο κεφάλαιο, η ανάπτυξη της καπιταλιστικής διεθνοποίησης με ηγεμονική μορφή αυτή της διεθνοποίησης του παραγωγικού κεφαλαίου, οι καπιταλιστικές ολοκληρώσεις σαν μορφές κίνησης, οργάνωσης και λειτουργίας των ΠΠΜ, η ένταση με νέους τρόπους και μορφές της ανισόμετρης ανάπτυξης στο εσωτερικό του διεθνούς πλέγματος του κεφαλαίου. Ιδιαίτερη σημασία έχει το ότι κυριαρχούν οι εξαγωγές κεφαλαίων μεταξύ αναπτυγμένων χωρών που αντανακλούν τόσο τις αυξημένες δυνατότητες υπεξαίρεσης υπεραξίας όσο και την όξυνση του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού.

- το περιεχόμενο και οι μορφές του σύγχρονου πολέμου, που έρχεται πιο κοντά στην πραγματική ουσία του ως ανώτερο μέσο καταπίεσης, εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, όχι βασικά ενός έθνους απέναντι σε άλλο, αλλά μιας τάξης απέναντι στην άλλη.

- η "επιστροφή" της πολιτικής στη βάση των κοινωνικών σχέσεων και η ασφυκτικότερη υποταγή της στην καπιταλιστική παραγωγή και οικονομία. Ο αυταρχισμός και η ανάπτυξη των μηχανισμών καταστολής σε εθνική και διεθνική κλίμακα αποτελούν εσωτερικό συστατικό στοιχείο του νέου σταδίου και συνδυάζονται αλλά και συγκαλύπτουν την ανυπαρξία θετικού αστικού ιδεολογικού οράματος.

- οι τάσεις κρίσης του συστήματος της υπεραξίας, του εμπορευματικού χαρακτήρα της εργασίας, του χρήματος, των αστικών μορφών οργάνωσης του διεθνούς συστήματος, του αστικού πολιτικού συστήματος και η ανάπτυξη της τάσης χειραφέτησης της εργατικής τάξης, της βαθύτερης σύνδεσης κοινωνικού-οικονομικού και πολιτικού αγώνα και των δυνατοτήτων κατάλυσης της αστικής ηγεμονίας στο εργατικό κίνημα. Κατά συνέπεια, οξύνεται η ταξική πάλη σε συνθήκες περιορισμού των ενδιάμεσων στρωμάτων και διεύρυνσης της εργατικής τάξης.

- το βάθεμα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και κρίσης έχει δραματικές επιπτώσεις στο φυσικό περιβάλλον με την αλόγιστη κατασπατάληση, στρεβλή χρήση και καταστροφή φυσικών πόρων. Στην πραγματικότητα η επιδείνωση των σχέσεων ανθρώπων-φύσης είναι αποτέλεσμα των εκμεταλλευτικών σχέσεων μεταξύ ανθρώπων που επιβάλλει και βαθαίνει ο καπιταλισμός.

Είναι προφανές ότι το νέο στάδιο δεν καταργεί τα χαρακτηριστικά του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής που σφράγισαν τα προηγούμενα στάδιά του. Υπάρχει μια διαλεκτική αλληλοσυσχέτιση παλιών και νέων χαρακτηριστικών, όπου τα δεύτερα μετασχηματίζονται, μεταφέρουν αναπτύσσονται, διευρύνονται ποιοτικά ή υπερβαίνουν τα πρώτα, κατακτώντας τον ηγεμονικό ρόλο στην κίνηση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής.

Είναι ένας ποιοτικός μετασχηματισμός που αρνείται το μερικό, το ειδικό, τη μορφή μέσα από την οποία λειτουργούν οι βασικοί καπιταλιστικοί νόμοι για να εξασφαλίσει και να αναπτύξει τα ζωτικά στοιχεία, τις ουσιαστικές σχέσεις του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής. Το νέο στάδιο "αναδύθηκε" από τα προηγούμενα ως εκδήλωση των "επιτυχιών" τους αλλά και ως προσπάθεια υπέρβασης των κρισιακών φαινομένων τους, πάντα κάτω από την αποφασιστική επίδραση της ταξικής πάλης.,

Η Ελλάδα είναι χώρα του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού, με ενδιάμεση θέση στο διεθνές κεφαλαιοκρατικό πλέγμα, με γοργή ανάπτυξη της διεθνούς διαπλοκής της και με φιλοδοξίες προσέγγισης και κατάκτησης μιας θέσης στην πρώτη ταχύτητα. Ο ελληνικός καπιταλιστικός κοινωνικός σχηματισμός κινείται στην τροχιά του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Οι όποιες ιδιόμορφες και ελλιπώς αναπτυσσόμενες παραγωγικές δομές του ελληνικού καπιταλισμού αντιμετωπίζονται, σε μεγάλο βαθμό, με την ανάπτυξη των χαρακτηριστικών του νέου σταδίου. Σ' αυτά τα πλαίσια, η σύνδεση και διαπλοκή του ελληνικού καπιταλισμού με τις διαδικασίες της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης είναι βαθύτερη, "εσωτερικότερη" και πιο οργανικά δεμένη με το πυρήνα και όχι με την περιφέρεια της σχέσης κεφαλαίου- εργασίας. Μια νέα ποιοτική τομή σε αυτήν την πορεία είναι η αντιδραστική ομοβροντία της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ που βρίσκεται σε εξέλιξη (εργασιακές σχέσεις, επιχειρηματοποίηση και ιδιωτικοποίηση των ΔΕΚΟ, ασφαλιστικό, παιδεία, Καποδίστριας, αυταρχισμός και καταστολή) στη στρατηγική πορεία προς την ΟΝΕ και το Ευρώ.

B. Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΟΝ «ΥΠΑΡΚΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ» ΚΑΙ ΤΗ ΔΥΣΗ

Την Οκτωβριανή Επανάσταση την κρίνουμε σαν ένα ιστορικό ποιοτικό βήμα ρήξης με τον

καπιταλισμό, αλλά και σαν μια μεγάλη τομή στην πορεία του εργατικού κινήματος μέχρι τότε, ως μια επανάσταση προλεταριακή με αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο και σοσιαλιστικό προσανατολισμό που εμφάνισε για πρώτη φορά στην ιστορία στο επίπεδο των κοινωνικών παραγωγικών σχέσεων τάσεις κομμουνιστικού προσανατολισμού. Με την επανάσταση η Ρωσία μετασχηματίστηκε σε μια μεταβατική κοινωνία με δυνατότητες οικοδόμησης του σοσιαλισμού. Ωστόσο, αυτή η πρώτη ιστορική εμφάνιση της κομμουνιστικής δυνατότητας πήρε την περιορισμένη μορφή της κρατικοποίησης των μέσων παραγωγής και της κρατικής διεύθυνσης της παραγωγής, έμεινε ανολοκλήρωτη, δεν έκανε το ποιοτικό βήμα της πλήρους ανατροπής των εκμεταλλευτικών σχέσεων και τελικά μετατράπηκε στο αντίθετο της.

Το "σπέρμα" της ιστορικής δυνατότητας της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής και της κοινωνικής διεύθυνσης της παραγωγής, που περιέκλειε αρχικά αυτή η κίνηση, όπως και το "σπέρμα" της εργατικής δημοκρατίας, καταπνίγηκαν. Από ένα σημείο και μετά νέες εκμεταλλευτικές δομές παγιωποιήθηκαν και μια νέα ταξική κυριαρχία σταθεροποιήθηκε. α κρατικοποιημένα μέσα παραγωγής αποτέλεσαν το συλλογικό κεφάλαιο που το διαχειρίζονταν η ιδιόμορφη κρατική αστική τάξη. Η παραγωγική διαδικασία καθοριζόταν, με σημαντικές αντιφάσεις, από τους νόμους της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης. Η εργασία παρέμεινε μισθωτή εργασία για την αξιοποίηση του κεφαλαίου και την παραγωγή υπεραξίας. Με αυτήν την έννοια η κοινωνία αυτή αποπειράθηκε τη μετάβαση, αλλά δεν την ανέπτυξε ως το επίπεδο της πλήρους ανατροπής των καπιταλιστικών σχέσεων. Από ένα σημείο και μετά η πορεία αυτή αντιστράφηκε και οι τάσεις μετάβασης μετατράπηκαν στο αντίθετό τους. Η κοινωνία αυτή δεν έγινε ποτέ σοσιαλιστική και τελικά μετατράπηκε σε ταξική εκμεταλλευτική κοινωνία με ιδιόμορφες καπιταλιστικές σχέσεις. Ο νέος ιδιότυπος με καπιταλιστικά χαρακτηριστικά τρόπος παραγωγής έχει στη βάση της ιδιοτυπίας του τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς που προκύπτουν από την ανάγκη των κυρίαρχων δυνάμεων να κλείσουν το ρήγμα της κοινωνικής επανάστασης και να αντιμετωπίσουν τον κίνδυνο μιας νέας εργατικής επαναστατικής χειραφέτησης σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. Έτσι το Σοβιετικό καθεστώς ήταν αναγκασμένο στο εσωτερικό να διατηρεί ένα χωρίς προηγούμενο κράτος πρόνοιας και μία σειρά άλλες φιλολαϊκές ρυθμίσεις ενώ στο εξωτερικό έτεινε να συγκρούεται με τις ηγεμονικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αλλά από την σκοπιά των κρατικών συμφερόντων του και των συμμαχιών του με τις αστικές τάξεις και τα μεσαία στρώματα. Αυτή η κατεύθυνση διατήρησε το κύρος της Σοβιετικής εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής σε πλατειά τμήματα της εργατικής τάξης και των μεσαίων στρωμάτων των χωρών της "Δύσης".

Τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά αυτής της κοινωνίας δεν μπορούν να αποδοθούν ούτε με τον όρο του υπαρκτού, στρεβλωμένου, πρώιμου, ανολοκλήρωτου ή άλλου «σοσιαλισμού», ούτε με τον όρο του «κρατικού καπιταλισμού». Η οποιαδήποτε μορφή «σοσιαλιστικού» χαρακτηρισμού της ΕΣΣΔ συσκοτίζει και εξαγνίζει τα εκμεταλλευτικά χαρακτηριστικά της και τον αντεπαναστατικό τελικά χαρακτήρα των κοινωνικών δυνάμεων που επιβλήθηκαν στις κοινωνικές σχέσεις και την πολιτική. Από την άλλη πλευρά ο όρος <κρατικός καπιταλισμός> παραγνωρίζει το γεγονός ότι η κοινωνία αυτή σε περιεχόμενο και μορφή δεν είναι προϊόν των δομικών χαρακτηριστικών του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής αλλά είναι η αντεπαναστατική μεταβατική απάντηση στον επαναστατικό κλονισμό των κυρίαρχων καπιταλιστικών σχέσεων. Είναι μια κοινωνία που συνδέεται όχι με την καπιταλιστική "συνέχεια" αλλά με την εξάλειψη της επαναστατικής "ασυνέχειας" του καπιταλισμού.

Από τη συνολική εμπειρία του "υπαρκτού σοσιαλισμού" προκύπτουν ορισμένα κρίσιμα συμπεράσματα για την επαναθεμελίωση της κομμουνιστικής στρατηγικής:

- Η πραγματική κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής απαιτεί τη ριζική αλλαγή συνολικά των παραγωγικών σχέσεων καθώς και της σχέσης τους με την πολιτική. Τελικά η κρατική ιδιοκτησία γίνεται σοσιαλιστική όταν πάψει να είναι κρατική. Η νομική μορφή ιδιοκτησίας αποτελεί προϋπόθεση αλλά δεν ταυτίζεται με την ουσιαστική κυριότητα/έλεγχο της εργατικής τάξης πάνω στην

διαδικασία παραγωγής, που αποτελεί το

- Η οικονομία στην περίοδο της μετάβασης δεν είναι ουδέτερο τεχνικό πεδίο αλλά πρέπει να είναι πεδίο πολιτικής πρωτοβουλίας και διεύθυνσης των εργαζόμενων. Δεν υπάρχει "σοσιαλιστική οικονομία". Μετά την επανάσταση υπάρχει ένας συνδυασμός καπιταλιστικών σχέσεων και κομμουνιστικών τάσεων και η διαρκής διαπάλη τους. Η ταξική πάλη και η επαναστατικοποίηση των κοινωνικών σχέσεων θα κρίνει προς τα που θα πάει το "βέλος" της μετάβασης.
- Δεν μπορεί να δικαιωνίζεται ένας "νόμος της αξίας χωρίς υπεράξια". Είτε θα επικρατήσει η τάση της απονέκρωσης του νόμου της αξίας και των εμπορευματοκρατικών σχέσεων είτε θα αναγεννιέται ο καπιταλισμός.
- Η πορεία προς το κομμουνισμό χρειάζεται μια νέα δική του τεχνική βάση και μορφές που θα ισχυροποιούν την τάση για κατάργηση του καπιταλιστικού καταμερισμού εργασίας και του χωρισμού χειρωνακτικής-πνευματικής εργασίας.
- Κριτήριο για τον εργατικό δημοκρατικό χαρακτήρα του κράτους δεν είναι ο φορέας που παίρνει την εξουσία αλλά η πολιτική δραστηριότητα, αυτενέργεια, αυτοδιεύθυνση και οι μορφές που την προωθούν. Αντίστοιχα κριτήριο για τον πραγματικό προσανατολισμό του κόμματος δεν είναι οι διακηρύξεις του αλλά ο ρόλος του στην τροφοδότηση της πολιτικής χειραφετικής δραστηριότητας των εργαζόμενων, στην προώθηση μορφών αυτοδιεύθυνσης της τάξης και απονέκρωσης του κράτους, στην ανάπτυξη της πιο δημιουργικής εργατικής δημοκρατίας πρώτα απ' όλα στο ίδιο το εσωτερικό του.
- Τελικά, κριτήριο για την μετάβαση προς τον κομμουνισμό δεν μπορεί να είναι η αύξηση της παραγωγικότητας και η μεγέθυνση της οικονομίας αλλά η διεύρυνση του "Βασιλείου της ελευθερίας", του ελεύθερου χρόνου, της απελευθερωμένης δημιουργικής δραστηριότητας του κοινωνικού ατόμου.
- Όπως έδειξε η ιστορική εμπειρία ιδιαίτερα της ΕΣΣΔ, η κυριαρχία των κομμουνιστικών τάσεων μετά την επανάσταση πάνω στις αστικές σχέσεις που συνεχώς αναγεννάει η κληρονομημένη από τον καπιταλισμό πραγματικότητα δεν είναι εγγυημένη από τον αυτοματισμό της οικονομίας, ούτε από την πολιτική εξουσία, αλλά κρίνεται για ένα ιστορικό διάστημα από την ταξική πάλη, την πολιτική δράση, πρωτοβουλία και αυτενέργεια των εργαζόμενων και από το βάθος των κοινωνικών μετασχηματισμών. Η συνεχής επανάσταση, η διαρκής επαναστατικοποίηση των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων είναι η μόνη εγγύηση για την τάση προς τον κομμουνισμό.

Οι κομμουνιστικές τάσεις πρέπει να είναι παρούσες ακόμη από την πρώτη μετεπαναστατική φάση και αυτές να είναι το βασικό κριτήριο για το προς τα που δείχνει το βέλος της εξέλιξης της κοινωνίας.

Το εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα

Η βασική εκτίμηση που κάνουμε για την ιστορία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος είναι ότι παρά τις προσπάθειες, τις αντίστροφες κινήσεις και ορισμένες μερικές επιτυχίες η εργατική πολιτική, τόσο σε περιεχόμενο όσο και σε μορφή, δεν κατάφερε να συγκροτηθεί, να αυτονομηθεί, να διασπαστεί τελικά από την αστική πολιτική και να ηγεμονεύσει. κατακτήσει τη συνολική ηγεμονία μέσα στις συνδικαλιστικές και πολιτικές μορφές οργάνωσης της εργατικής τάξης και στην κοινωνία.

Η τάση της εργατικής χειραφέτησης διεκδίκησε την ηγεμονία σε κρίσιμες στιγμές της ταξικής πάλης, κι αυτό επέδρασε καταλυτικά στη δημιουργία επαναστατικών γεγονότων, αλλά δεν κατάφερε να κατακτήσει τη συνολική ηγεμονία μέσα στις συνδικαλιστικές και πολιτικές μορφές οργάνωσης της εργατικής τάξης και στην κοινωνία.

Κρίσιμα ζητήματα για τον εκφυλισμό του εργατικού κινήματος και των εργατικών κομμάτων ήταν:

- η έλλειψη επαναστατικού προγράμματος και εργατικής πολιτικής
- η απώλεια του εργατικού χαρακτήρα των κομμάτων
- η μετατροπή της θεωρίας σε θεραπαινίδα της πολιτικής
- η άρνηση του προλεταριακού διεθνισμού
- η άρνηση της εργατικής δημοκρατίας
- η υποταγή του κινήματος στην "κομματική γραμμή" και η μετατροπή της σχέσης κόμματος-μαζών ως μια σχέση επιβολής στην τάξη

Συνολικά το κυρίαρχο κομμουνιστικό κίνημα, η σοσιαλδημοκρατία και το συνδικαλιστικό κίνημα από ένα σημείο και πέρα ήταν στοιχεία ισορροπίας και όχι ανισορροπίας μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα, έπαιζαν ρόλο εξομάλυνσης και όχι ανατροπής.

Γ. ΜΕΤΩΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ-ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ-ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Τα χαρακτηριστικά του νέου σταδίου δεν είναι μία πολιτική επιλογή μερίδων του κεφαλαίου που μπορεί να αντικατασταθεί από κάποια άλλη πολιτική ηπιότερου καπιταλισμού. Αποτελούν ενδογενή αντικειμενική τάση της καπιταλιστικής ανάπτυξης, συνιστούν την καπιταλιστική απάντηση στην κρίση της απόσπασης υπεραξίας γενικά, στην ανάγκη για διατήρηση και θωράκιση της καθολικής αστικής ηγεμονίας μέσα στον κόσμο της εργασίας και το εργατικό κίνημα. Στη νέα εποχή μπορεί να εμφανισθεί μια μεγάλη ποικιλία πολιτικών εγκαθίδρυσης του νέου σταδίου, αλλά δεν μπορεί να υπάρξει από τα πάνω κάποιος άλλος δρόμος που να διαφοροποιείται ουσιαστικά.

Αυτή η αντικειμενική τάση του κεφαλαίου προς τη διαρκή αντεπανάσταση σε βάρος των εργατικών λαϊκών συμφερόντων, προς τον κοινωνικό ολοκληρωτισμό, δεν αφήνει περιθώρια για ένα ελεγχόμενο, ένα συνολικό κοινωνικό ρεφορμισμό, χωρίς ριζική αναδιανομή του πλούτου. Γενικότερα δεν μπορεί να υπάρξει μια συνολική στροφή σε βάρος του κεφαλαίου και υπέρ των εργαζομένων χωρίς την επαναστατική ανατροπή της αστικής κυριαρχίας και την έναρξη της πορείας της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Προϋπόθεση γι' αυτό, ακόμη και για την απόσπαση επιμέρους κατακτήσεων, είναι η ανεξάρτητη ανάπτυξη και ηγεμονία του επαναστατικού αγώνα και όχι η μετατροπή της εργατικής πάλης σε συμπληρωματικό ρεύμα μιας νέας μεταρρυθμιστικής ουτοπίας.

Όλες οι πολιτικές απαντήσεις που προσφέρονται ως "εναλλακτικές λύσεις" στο νεοφιλελευθερισμό δεν αποτελούν τίποτα περισσότερο από συνταγές ανακύκλωσης των απορριμμάτων της παραδοσιακής Αριστεράς. Η "Κεντροαριστερά" επιχειρεί να συμβάλλει στη διεύρυνση των κοινωνικών συμμαχιών του κεφαλαίου για τη συνέχιση σε βαθύτερο και ανώτερο επίπεδο όλων των επιθετικών χαρακτηριστικών του νέου σταδίου του καπιταλισμού. Η λογική της παραδοσιακής "Αριστερής Συμμαχίας", του "αντινεοφιλελεύθερου μετώπου", της "Παναριστεράς" ή του "συνασπισμού των κομμουνιστών" μεταφράζεται σε έναν αναποτελεσματικό, άνευρο, αμυντικό διεκδικητισμό, σε έναν ξέπνοο μακρινό αντίλαλο του παλιού αριστερού ρεφορμισμού, που ανακυκλώνει την ιστορικά χρεοκοπημένη λογική των "λαϊκών μετώπων" και των "αριστερών συνασπισμών". Η παραδοσιακή λογική της "συσπείρωσης γύρω από το επαναστατικό κόμμα και της συγκέντρωσης δυνάμεων μέσω του μαζικού κινήματος για πιο καλές εποχές" είναι μια εκδοχή κι αυτή του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου, που διαιωνίζει την υποταγή των εργατικών αντιστάσεων και εκρήξεων στην αστική πολιτική. Ακόμα, η παραλλαγή της ενότητας και του αριστερού συνασπισμού

της "άκρας αριστεράς" δεν ξεφεύγει από το περιεχόμενο και τη μορφή των επίσημων αριστερών μετώπων. Και οι τέσσερις αυτές παραλλαγές των "αριστερών" εναλλακτικών προτάσεων δεν μπορούν να αποτελέσουν ουσιαστική και αποτελεσματική απάντηση από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων απέναντι στο νέο κοινωνικό πόλεμο και τη βαρβαρότητα του κεφαλαίου. Δεν αμφισβητούν, αλλά διευκολύνουν την ηγεμονία και κυριαρχία της αστικής πολιτικής.

Το θεμελιακό αντικειμενικό στοιχείο της εργατικής παρέμβασης που μπορεί να βάζει σε δοκιμασία συνολικά την αστική στρατηγική συμπυκνώνεται στην άμεση αναγκαιότητα και δυνατότητα για συγκρότηση ενός ανεξάρτητου Μετώπου της εργατικής πολιτικής, ενός μετώπου του επαναστατικού αγώνα που θα συνενώσει σε ανώτερο και πιο αποτελεσματικό επίπεδο τη ρήξη με την αντίσταση, την επίθεση με την άμυνα, τη δίψα για πραγματικά ελεύθερη ζωή με την αμείλικτη ανάγκη για επιβίωση και στοιχειώδη αξιοπρέπεια των εργαζομένων. Στις σύνθετες διεργασίες των εργατικών ανακατατάξεων, στην αγωνιστική άπνοια και στην αγωνιστική έξαρση, υπάρχει διαρκώς σε ενότητα και αντιπαράθεση και η αναγκαιότητα για στοιχειώδη διαπραγμάτευση και αντίσταση και η αναγκαιότητα για ρήξη και ουσιαστική αλλαγή των κοινωνικών συσχετισμών. Η ηγεμονία της μιας ή της άλλης πλευράς είναι που κρίνει τελικά την επιτυχία και την προοπτική τόσο των αντιστάσεων όσο και των γενικότερων αλλαγών στις κοινωνικές σχέσεις.

Στις νέες συνθήκες, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είναι η προώθηση της βασικής, της αντικαπιταλιστικής πλευράς των εργατικών συμφερόντων που εξασφαλίζει και την αντίστοιχη προώθηση των διαπραγματευτικών διεκδικήσεων και αντιστάσεων. Η συγκεκριμένη ποιότητα και προοπτική κάθε αγώνα δεν κρίνεται από το αν αυτός ξεκινάει από "αμυντικούς" ή "επιθετικούς" στόχους, αλλά από το αν σε αυτόν τον αναγκαίο συνδυασμό κυριαρχεί τελικά η ουτοπική πλευρά της διατήρησης των κεκτημένων ή η επαναστατική ρεαλιστική πλευρά της κατάκτησης των δικαιωμάτων που επιβάλλουν οι ανάγκες και οι δυνατότητες της εποχής μας. Το ζήτημα για τον επαναστατικό αγώνα είναι το πως να προωθεί ένα τέτοιο συνδυασμό ανάμεσα στις δύο τάσεις των εργαζομένων που να εξασφαλίζεται η συγκεκριμένη ηγεμονία της βασικής πλευράς των εργατικών συμφερόντων για άμεση αλλαγή στο συσχετισμό εκμετάλλευσης σαν προϋπόθεση για την απόσπαση, κατοχύρωση και διεύρυνση άμεσων κατακτήσεων και όρο για νικηφόρα πορεία, συνέχεια και ανάπτυξη των ταξικών αγώνων.

ΕΠΑΝΑΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ο άμεσος επαναστατικός αγώνας σε όλες τις φάσεις της ταξικής πάλης προκύπτει σαν άμεση υλική αναγκαιότητα από τις επιτακτικά αναγκαίες επαναστατικές λύσεις που απαιτούν οι σύγχρονες κοινωνικές αντιφάσεις και τα σύγχρονα προβλήματα. Ο πυρήνας, η κινητήρια κατεύθυνση, το ουσιαστικό κριτήριο και μέτρο αυτών των επαναστατικών λύσεων στα σημερινά προβλήματα έχει αντικειμενικά κομμουνιστικό περιεχόμενο. Έτσι ο άμεσος επαναστατικός αγώνας συνδέεται με τη συνολική κοινωνική επανάσταση και τον κομμουνισμό σε μια ενιαία, μόνιμα αναπτυσσόμενη, επαναστατική κίνηση, με καθοριστική πλευρά το περιεχόμενο της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Από αυτήν την άποψη, η πρακτική προώθηση του άμεσου επαναστατικού αγώνα διαμορφώνει και ταυτόχρονα περιέχει και προϋποθέτει τη δυναμική των γενικών τάσεων της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και κομμουνιστικής απελευθέρωσης που απαιτεί η εποχή μας.

Αυτό το περιεχόμενο του άμεσου επαναστατικού αγώνα και της σύνδεσής του με τη συνολική επαναστατική πορεία συμπυκνώνουν οι τρεις θεμελιακές αρχές και κατευθύνσεις:

- η αρχή της άμεσης και συγκεκριμένης ηγεμονίας της βασικής, της στρατηγικής πλευράς των εργατικών συμφερόντων πάνω στη δευτερότερη, την τακτική πλευρά τους
- η αρχή του συνολικού επαναστατικού αγώνα και της αναπτυσσόμενης επανάστασης

- η αρχή της "αντίστροφης ιεράρχησης", που προωθεί το κομμουνιστικό περιεχόμενο στο κέντρο βάρους του άμεσου συνολικού επαναστατικού αγώνα και της αναπτυσσόμενης επανάστασης

Οι κατευθύνσεις αυτές στηρίζονται στην αντίληψη για την αντιφατική κοινωνική συγκρότηση και την αντιπαράθεση ανάμεσα στις δύο αντίθετες τάσεις -την τάση εξάρτησης και υποταγής στο σύστημα και την τάση χειραφέτησης από αυτό- της εργατικής τάξης. Η αντιπαράθεση αυτή και η έκβαση της υπέρ της μιας ή της άλλης πλευράς των εργατικών συμφερόντων αποτελεί την κρίσιμη ζώνη του εργατικού αγώνα σε κάθε χώρο, σε κάθε ζήτημα, σε κάθε φάση και σε όλα τα επίπεδα της επαναστατικής διαδικασίας ως την κατάργηση των τάξεων.

Έτσι η επανάσταση και ο κομμουνισμός υπάρχουν όχι μόνο σαν μακροπρόθεσμη επιδίωξη και τελικός σκοπός, αλλά σαν μια αναγκαία και δυνατή ενιαία επαναστατική διαδικασία που αγκαλιάζει όλη την εποχή κυριαρχίας και κρίσης του καπιταλισμού και που λειτουργεί και κρίνεται στο παρόν, στις συγκεκριμένες συνθήκες και τους συσχετισμούς κάθε φάσης.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΜΠΕΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Αυτή εν δυνάμει ενιαία επαναστατική διαδικασία έχει ορισμένες αναγκαίες και διαλεκτικά συνδεδεμένες περιόδους και ποιοτικές καμπές:

- την περίοδο του επαναστατικού αγώνα στις συνθήκες της αστικής κυριαρχίας, εξουσίας και ηγεμονίας. Σε αυτήν την ιστορική περίοδο ο επαναστατικός αγώνας προωθεί κυρίως την ανεξάρτητη έκφραση και τη συνολική πολιτική παρέμβαση του εργατικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος, τη συγκρότηση του Μετώπου της εργατικής πολιτικής, την κατάλυση με αυτόν τον τρόπο της καθολικής αστικής ηγεμονίας μέσα στο εργατικό κίνημα. Αυτή η ανεξάρτητη συγκρότηση και ανάπτυξη της τάσης χειραφέτησης, η συγκρότηση του Μετώπου και των οργάνων της εργατικής πολιτικής είναι στη σημερινή φάση η άμεση βασική αιχμή του προγράμματος του NAP.

- την ιστορική καμπή όπου έχει ήδη κατακτηθεί το κοινωνικό και πολιτικό προβάδισμα από μέρους της επαναστατικής πλευράς μέσα στο κίνημα της εργατικής τάξης. Είναι η ιστορική φάση όπου αναπτύσσεται η επαναστατική κατάσταση και λήγει είτε με την έναρξη της αντικαπιταλιστικής επανάστασης είτε με την αντεπαναστατική αποκατάσταση των κλονισμένων σχέσεων ηγεμονίας, κυριαρχίας και εξουσίας.

- την ιστορική περίοδο όπου η επαναστατημένη εργατική τάξη κατακτά την πολιτική εξουσία και συγκροτεί το επαναστατικό κράτος της εργατικής αντικαπιταλιστικής επανάστασης που τείνει να μετασχηματιστεί σε κράτος της εργατικής δημοκρατίας. Είναι η περίοδος όπου πραγματοποιούνται καθοριστικοί μετασχηματισμοί στα πεδία της κοινωνικής ιδιοκτησίας και της παραγωγής, στις συνολικές κοινωνικές σχέσεις και προωθούνται νέες κοινωνικές σχέσεις σοσιαλιστικού κομμουνιστικού προσανατολισμού. Αλλά είναι και μια περίοδος όπου οι καπιταλιστικές σχέσεις παραμένουν ακόμα κυρίαρχες, ιδιαίτερα στο οικονομικό και κοινωνικό πεδίο.

- την ιστορική περίοδο όπου οι σχέσεις σοσιαλιστικού κομμουνιστικού προσανατολισμού κυριαρχούν, ενώ οι καπιταλιστικές σχέσεις μετατρέπονται σε κυριαρχούμενες. Η επαναστατημένη εργατική τάξη κατακτά την πολιτική εξουσία και τη στρατηγική ηγεμονία με την πλήρη έννοια. Είναι μια περίοδος που μπαίνει στην ημερήσια διάταξη η κατάργηση των τάξεων και του κράτους, του καταμερισμού της εργασίας, των εμπορευματοχρηματικών σχέσεων, η επικράτηση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Αυτή η κατεύθυνση προωθεί και προϋποθέτει ένα ανώτερο επίπεδο ανάπτυξης της Διεθνούς κοινωνικής επανάστασης και της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής διεθνοποίησης.

- την κορυφαία καμπή, το μεγάλο άλμα της ουσιαστικής κατάργησης των εκμεταλλευτικών σχέσεων και τάξεων, της κατάργησης του νόμου της αξίας και των εμπορευματοχρηματικών σχέσεων, της

ποιοτικής αλλαγής του χαρακτήρα και του καταμερισμού της εργασίας, της απονέκρωσης του κράτους, της ηγεμονίας και κυριαρχίας του επαναστατικού διεθνισμού. Η καμπή αυτή σημαίνει την κυριαρχία του κομμουνισμού στην πρώτη σοσιαλιστική βαθμίδα του, όπου παραμένουν ακόμη τα σημάδια και ορισμένα δευτερεύοντα στοιχεία του παλιού κόσμου.

Όλες αυτές οι αποφασιστικές καμπές και τομές στην πορεία της επανάστασης συνιστούν μια αντιθετική διαλεκτική ενότητα μετάβασης από το κατώτερο στο ανώτερο επίπεδο με καθοριστική πλευρά τη νέα ποιότητα της σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής κοινωνίας που σαν ουσία της έχει τη διαρκή επαναστατική αυτοανάπτυξη του κοινωνικού ανθρώπου.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Η λογική της αντίστροφης ιεράρχησης δε σημαίνει "παπαγαλία" μιας κομμουνιστικής πλειοδοσίας, αλλά σημαίνει ότι τα στρατηγικά αιτήματα του κομμουνισμού προβάλλονται συγκεκριμενοποιημένα ανάλογα με τα ζητήματα και τις φάσεις του αγώνα αλλά τοποθετούνται πάντα στο κέντρο βάρους των εργατικών προγραμμάτων και της δράσης του εργατικού κινήματος. Έτσι το πρόγραμμα του Μετώπου της εργατικής πολιτικής πρέπει να έχει στις σημαίες του το τρίπτυχο που ανταποκρίνεται στην αναγκαιότητα και τις δυνατότητες των σύγχρονων συνθηκών:

1. Επανάσταση μέχρι το τέλος - Κομμουνιστική απελευθέρωση

2. Ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής σε κάθε ζήτημα, σε όλα τα μέτωπα, αντικαπιταλιστική επανάσταση

3. Αντίσταση, επιβίωση και ουσιαστικές κατακτήσεις με τη ρήξη και τον επαναστατικό αγώνα.

Το πρόγραμμα αυτό αποτελεί πρόταση δράσης για το συνολικό εργατικό κίνημα, για την ανάπτυξη αποτελεσματικών και νικηφόρων εργατικών και λαϊκών αγώνων. Προωθούμε την αγωνιστική ενωτική ηγεμονία της βασικής πλευράς των εργατικών συμφερόντων σαν το βασικό παράγοντα που μπορεί να διεκδικεί τον κλονισμό των συγκεκριμένων συσχετισμών ηγεμονίας κυριαρχίας και εξουσίας του κεφαλαίου και να εξασφαλίζει γενικότερες αλλαγές ή επιμέρους βελτιώσεις στους όρους ζωής των εργαζομένων. Από αυτήν τη σκοπιά:

- διεκδικούμε ότι μας αξίζει με βάση τις ανάγκες και τα δικαιώματα που πηγάζουν από το συνολικό πλούτο και από τις νέες δυνατότητες της εργασίας και του κοινωνικού πολιτισμού

- διεκδικούμε τουλάχιστον να αλλάξει άμεσα η αναλογία ανάμεσα στη δουλειά που κάνουμε για την ανάπτυξη της δικής μας ζωής και στην απλήρωτη δουλειά που πηγαίνει για την ανάπτυξη του κέρδους και της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου

- διεκδικούμε σε κάθε φάση, σε κάθε ζήτημα και χώρο την απόκρουση του διαρκούς αντεργατικού πραξικοπήματος του κεφαλαίου, την περιφρούρηση των εργατικών κατακτήσεων, την κατάκτηση ρηγμάτων, καθυστερήσεων και ανατροπών στην αστική στρατηγική

Προτάσσουμε την αναγκαιότητα του Μετώπου της εργατικής πολιτικής, της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Προτάσσουμε τις συνολικές επαναστατικές κομμουνιστικές απαντήσεις, την πλήρη χειραφέτηση των άμεσων παραγωγών, την επαναστατική αντικαπιταλιστική διεθνοποίηση, τον ποιοτικό μετασχηματισμό της σχέσης της κοινωνίας με τη φύση. Μόνο σε αυτή τη βάση μπορεί να προωθείται η πιο στενή σύνδεση των επιμέρους αντικαπιταλιστικών εργατικών αγώνων, σε κάθε χώρο και ζήτημα, με το συνολικό πολιτικό επαναστατικό αγώνα και την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

Η σύνδεση αυτή απαιτεί μια συγκεκριμένη συνολική πολιτική γραμμή που θα ενοποιεί, θα συντονίζει και θα αναπτύσσει την εργατική πάλη στη σημερινή φάση στα πλαίσια του προγράμματος της αντικαπιταλιστικής επανάστασης-κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Με αιχμή την πολιτική πάλη για το κοινωνικό ζήτημα, τη μείωση του χρόνου εργασίας, την αύξηση των αμοιβών, την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων και αναγκών, την βελτίωση της ποιότητας ζωής, την απόκρουση των αντιδραστικών αλλαγών στην εργασία που προωθεί το κεφάλαιο και η κυβέρνηση, προωθούμε ένα συνολικό πολιτικό πρόγραμμα που αναφέρεται σε όλα τα μέτωπα και τα συνδέει διαλεκτικά με το κορυφαίο ζήτημα της ουσιαστικής αλλαγής των πολιτικών συσχετισμών υπέρ του Μετώπου της εργατικής πολιτικής. Από αυτή τη σκοπιά προωθούμε την ανεξάρτητη, από τα κάτω, αποφασιστική ανάπτυξη των εργατικών αγώνων για:

- την ανατροπή της στρατηγικής του αντιδραστικού "εκσυγχρονισμού", με οποιαδήποτε παραλλαγή, που προωθεί το κεφάλαιο, η κυβέρνηση και η Ευρωπαϊκή Ένωση
- τη ματαίωση και την ανατροπή της ΟΝΕ και του Ευρώ, για να "μην πιαστούν" οι δείκτες της ΟΝΕ, της λιτότητας και της κοινωνικής λεηλασίας των εργαζομένων, από τη σκοπιά μιας νέας επαναστατικής αντικαπιταλιστικής διεθνοποίησης
- την ανατροπή της αντιδημοκρατικής κατασταλτικής οχύρωσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, για την κατάκτηση των ελευθεριών που απαιτεί η εποχή μας. Την ανατροπή των πολεμικών τυχοδιωκτισμών και των δύο ολιγαρχιών και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου. Την ανατροπή της ιμπεριαλιστικής νέας τάξης. Την ανατροπή του εθνικισμού και του ρατσισμού.

Τα επιμέρους πολιτικά μέτωπα μπορούν και πρέπει να συνενώνονται σε αυτή τη φάση στον κεντρικό στόχο για την ανατροπή της κυβέρνησης του αντιδραστικού "εκσυγχρονισμού" με εργατικούς λαϊκούς αγώνες από τα κάτω και από τα Αριστερά με παράλληλη καταδίκη όλων των δυνάμεων που ακολουθούν την ίδια πολιτική και των κάθε λογής αναχωμάτων που προωθούν την ηγεμονία της αστικής πολιτικής μέσα στο εργατικό κίνημα.

Η προώθηση του στόχου αιχμής του ΝΑΡ για την κατάλυση της καθολικής ηγεμονίας της αστικής τάξης μέσα στο εργατικό κίνημα και τη διαμόρφωση των προϋποθέσεων για μια ποιοτική στροφή σε γενικότερα επαναστατικά γεγονότα απαιτεί την ανάπτυξη ενός νέου σε περιεχόμενο και μορφή εργατικού κινήματος σαν θεμέλιο του Μετώπου της εργατικής πολιτικής, τη συγκρότηση μαχόμενων οργάνων και πολιτικών συσπειρώσεων της εργατικής πολιτικής στους τόπους και στους κλάδους δουλειάς, στα πεδία της αναπαραγωγής και στα πολιτικά μέτωπα και τη συνεννόηση αυτών των δυνάμεων στο Μέτωπο της εργατικής πολιτικής, στη νέα εργατική Αριστερά που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι της εποχής μας.

Το Μέτωπο της εργατικής πολιτικής στηρίζεται στις πολιτικές-συνδικαλιστικές συσπειρώσεις του συγκεκριμένου αντικαπιταλιστικού αγώνα σε κάθε κλάδο και χώρο, στις αριστερές κινήσεις στα ιδιαίτερα πεδία του χώρου και του περιβάλλοντος, στις αυτοτελείς πολιτικές ριζοσπαστικές συσπειρώσεις για τα ζητήματα της δημοκρατίας, της απόκρουσης του πολέμου και της πάλης ενάντια στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση.

Όλα αυτά τα επίπεδα συγκρότησης του Μετώπου εργατικής πολιτικής μετασχηματίζονται και συνδέονται στο ανώτερο επίπεδο της συγκρότησης μιας εργατικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς του συνολικού επαναστατικού αγώνα. Σ' αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται και η άμεση προώθηση του Αριστερού Ριζοσπαστικού Πολιτικού Ρεύματος. Το ΑΡΠΡ αποτελεί την συγκεκριμένη έκφραση του Μετώπου της εργατικής πολιτικής στην σημερινή φάση της ταξικής πάλης. Σημαίνει την πρώτη ποιοτική κρίσιμη και αναγκαία συγκέντρωση των κοινωνικών και

πολιτικών δυνάμεων της εργατικής πολιτικής.

Σε αυτά τα πλαίσια επιθυμούμε να κινηθεί και να συμβάλει η Μαχόμενη Αριστερά υπερβαίνοντας με θετικό τρόπο τα μέχρι τώρα όρια της.

Η πολιτική μας πρόταση βασίζεται στην πεποίθηση ότι η εργατική αντικαπιταλιστική αριστερά συγκροτείται σε όλο το φάσμα των πολύπλευρων μορφών συγκρότησης του ίδιου του επαναστατικού αγώνα των εργατών σε όλες τις βαθμίδες ανάπτυξης του.

Δ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ. Ο ρόλος, ο χαρακτήρας και η προοπτική του ΝΑΡ

Η συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου, η μορφή, ο σκοπός και οι στόχοι του είναι στο κέντρο μιας διαρκούς συζήτησης, αναζήτησης και πρακτικών εφαρμογών όλα τα χρόνια ύπαρξης και δράσης του ΝΑΡ αλλά και σε ολόκληρη τη διαδρομή του επαναστατικού, εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.

Εμείς έχουμε ως αφετηρία ότι οι διαδικασίες της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, της κομμουνιστικής απελευθέρωσης δεν μπορούν να αναπτυχθούν χωρίς την επίδραση των πρωτοπόρων δυνάμεων της εργατικής πολιτικής και πάλης, χωρίς την οργανωμένη έκφραση της δράσης τους, χωρίς την αλληλοδιαπλοκή τους με την ίδια την κίνηση της εργατικής τάξης.

Η αντίληψή μας για το επαναστατικό πολιτικό υποκείμενο και το μοντέλο του κόμματος σε μορφή και περιεχόμενο **διαχωρίζεται** από:

α) Την αντεργατική, ουσιαστικά αστική, σχέση τακτικής- στρατηγικής όπως αυτή τη γνωρίσαμε. Την αποδοχή ότι στρατηγική είναι το μακρινό μέλλον της επανάστασης ενώ τακτική είναι οι διάφορες κυβερνητικές, κοινοβουλευτικές προτάσεις, η ειρηνική μετάβαση στο σοσιαλισμό. Το πρόβλημα δεν είναι η ύπαρξη τακτικής ούτε η σύνδεσή της με τη στρατηγική. Το ζητούμενο είναι η τακτική να εξυπηρετεί την ηγεμονία της στρατηγικής.

β) Την ιδιότυπη αντανάκλαση του αστικού καταμερισμού εργασίας μέσα στο ίδιο το κόμμα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την ύπαρξη διευθυντών και διευθυνόμενων, ιδιοκτητών της αλήθειας και της θεωρίας και εκτελεστικών οργάνων κ.λπ. που ουσιαστικά οδήγησε στην πολιτική και ιδεολογική απονέκρωση.

γ) Τον κατακερματισμό του ιδεολογικού, πολιτικού και οικονομικού αγώνα. Το μηχανιστικό διαχωρισμό της πάλης των εργατών για τα «συμφέροντα» από την πολιτική και ιδεολογική πάλη αλλά και τη μηχανιστική συγχώνευση, στα πλαίσια ενός πλήρους αυτονομημένου και από τα πάνω συγκροτημένου κομματικού μηχανισμού.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΥ

Το επαναστατικό πολιτικό υποκείμενο έχει ως κοινωνική βάση την σύγχρονη εργατική τάξη.

Παραγωγικά εργαζόμενοι μισθωτοί, ειδικευμένοι ή μη εργαζόμενοι της κυρίως χειρωνακτικής ή της κυρίως πνευματικής εργασίας ή ενδιάμεσων καταστάσεων, ευρύτερα μισθωτοί εργαζόμενοι σε όλες τις σφαίρες, άνεργοι, ημιαπασχολούμενοι, διανοούμενοι που βρίσκονται υπό ένταξη στην εργατική τάξη, μισοπρολετάριοι της πόλης ή του χωριού, η νεολαία της εργατικής οικογένειας και της μορφωτικής και εργασιακής περιπλάνησης. Όλοι αυτοί αποτελούν την κοινωνική δύναμη, κάτω από την πρωτοπόρα επίδραση των παραγωγικά εργαζόμενων μισθωτών, έχουν κάτω από προϋποθέσεις την τάση της ανατροπής της αστικής κυριαρχίας.

Αν αυτή είναι η κοινωνική βάση του υποκειμένου, εκεί που πατάει είναι εκείνη η τάση της εσωτερικής

κοινωνικής συγκρότησης της εργατικής τάξης που τείνει προς τη χειραφέτησή της. Στην πραγματικότητα η εργατική τάξη όταν αρχίζει να συγκρούεται με το κεφάλαιο αρχίζει να συγκρούεται και απελευθερώνεται από τον ίδιο τον εαυτό της.

Η δικιά μας αντίληψη για την επαναστατική δυνατότητα της εργατικής τάξης στηρίζεται στις δυνατότητες και τις δυσκολίες που συνυπάρχουν και συγκρούονται τόσο στο είναι, όσο και στη συνείδηση.

Τελικά, η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας της τάξης. Αυτός είναι ο θεμελιακός νόμος του επαναστατικού πολιτικού υποκειμένου.

ΤΙ ΣΥΝΘΕΤΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ

Ακρογωνιαίος λίθος της αντίληψής μας είναι ότι η αναπτυσσόμενη κομμουνιστική οργάνωση, το μέτωπο εργατικής πολιτικής, η αντικαπιταλιστική δράση- τάση της τάξης, στη διαλεκτική τους αλληλεπίδραση παράγουν ταξική συνείδηση και διαμορφώνουν την υλική δύναμη της επαναστατικής πάλης. Οι διαδικασίες- μορφώματα συνδέονται μεταξύ τους και συμβάλλουν, σε διαφορετικά επίπεδα βέβαια, στην ανάπτυξη επαναστατικής θεωρίας, πολιτικής σκέψης και δράσης και αντικαπιταλιστικής πάλης και αντίστασης. **Η διαλεκτική αυτή ενότητα αποτελεί τον πρωταρχικό πυρήνα του επαναστατικού υποκειμένου του κόμματος με την ευρεία έννοια που διατύπωσε ο Μαρξ.** Συνεπώς η αντίληψή μας στηρίζεται τόσο στην έννοια του κόμματος με την πλατεία έννοια του όρου, όσο και στην άποψη που διατυπώνουμε για τη σχέση της επαναστατικής πρωτοπορίας με την εργατική τάξη, για το ποιος παράγει και ασκεί την εργατική πολιτική, για την ανάγκη και τη δυνατότητα της εργατικής τάξης να γίνει η ίδια υποκείμενο αυτής της πολιτικής, για τη σχέση οικονομικού και πολιτικού αγώνα.

Η διαρκώς αναπτυσσόμενη μεταβατική κομμουνιστική οργάνωση, είναι ο κρίκος για τη συγκρότηση του επαναστατικού πολιτικού υποκειμένου

Η φυσιογνωμία και ο χαρακτήρας της προσδιορίζονται από το στρατηγικό της στόχο την κομμουνιστική απελευθέρωση. Έχει ως κύριο χαρακτηριστικό της την προώθηση της ηγεμονίας των επαναστατικών ιδεών και πρακτικών στην πολιτική και μαζική αντικαπιταλιστική δράση της εργατικής τάξης. **Στη σχέση της με το μέτωπο η οργάνωση είναι το πρωταρχικό, το μέτωπο είναι το καθοριστικό.**

- **Το μέτωπο εργατικής πολιτικής** είναι η πολιτική δράση και συσπείρωση αγωνιστών, συσπειρώσεων του μαζικού κινήματος, πολιτικοκοινωνικών συσπειρώσεων, αριστερών κινήσεων κλάδων, χώρων, πόλεων, μετώπων, ομάδων, οργανώσεων, κ.λπ. στην κατεύθυνση της πιο συμπυκνωμένης αντικαπιταλιστικής συνείδησης και δράσης ως την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας. Είναι το πεδίο εφαρμογής της εργατικής πολιτικής, ταυτόχρονα συμβάλλει και στην επεξεργασία της επαναστατικής θεωρίας. Δεν ταυτίζεται με κάποιο σχήμα (που μπορεί να υπάρχει) αλλά αποτελεί μια εξελισσόμενη σε περιεχόμενο και μορφή λογική. **Στη σχέση του με τη συνολική επαναστατική πάλη, το μέτωπο είναι το πρωταρχικό η συνολική επαναστατική πάλη το καθοριστικό.**

- **Η αντικαπιταλιστική δράση- τάση της τάξης,** είναι το έδαφος στο οποίο δίνεται η μάχη για τη συγκρότηση του υποκειμένου. Αυτή συγκροτείται από αγωνιστές της τάξης χειραφέτησης στο πεδίο έκφρασης της βασικής αντίθεσης σε κάθε χώρο. Στρέφεται «αυθόρμητα» αλλά και «αντικειμενικά» κατά του συστήματος. Είναι φορέας της λογικής του νέου εργατικού κινήματος, πυξίδα και εργαστήρι για την εργατική πολιτική. Με το δικό της τρόπο παράγει πολιτική και ιδεολογία, ενισχύει τη συνολική ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης.

Το ίδιο το NAP και η Νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση αποτελούν μια αποφασιστική αφετηρία, ένα πρωταρχικό σημείο για τη διαμόρφωση του συνολικού επαναστατικού υποκειμένου.

ΠΛΑΙΣΙΟ ΑΡΧΩΝ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ NAP

Το σύνολο της οργανωτικής μας εμπειρίας κάνουν φανερό πώς για να κάνουμε βήματα στη συγκρότηση μιας κομμουνιστικής οργάνωσης είναι απαραίτητο:

- Να συζητάμε διαρκώς αυτό καθαυτό το ζήτημα της οργάνωσης ως βασικό πολιτικό, ιδεολογικό στρατηγικό ζήτημα.
- Να προωθούμε τα μέτρα της οργανωτικής συγκρότησης, ιδιαίτερα την εργατοπαραγωγική κατεύθυνση, σε αρμονία με το βάθεμα των επεξεργασιών για το Μέτωπο Εργατικής Πολιτικής και το νέο εργατικό κίνημα και με βασικό τη συμβολή σε αυτό.
- Να επιμένουμε στο συνδυασμό της προώθησης όλων εκείνων των μορφών που συνθέτουν τη διαδικασία συγκρότησης του επαναστατικού πολιτικού υποκειμένου.

Έτσι ένα πλαίσιο συγκρότησης και λειτουργίας του NAP που δε φιλοδοξεί να κλείσει το ζήτημα αφού στο τέλος του χρόνου θα γίνει πανελλαδικό σώμα με θέμα την οργανωτική μας πολιτική είναι:

1. Μια οργάνωση χρειάζεται σκοπούς και στοχεύσεις

Το σύγχρονο επαναστατικό υποκείμενο, συγκροτείται πριν απ' όλα με βάση τη φυσιολογική ανάγκη οργάνωσης των προσπαθειών βαθύτερων κοινωνικών στοχεύσεων. Κανένα κοινωνικό ή πολιτικό πρόγραμμα, Δε νοείται έξω από κάποια μορφή οργάνωσης που να τα προωθεί, να τα πραγματώνει. Επομένως είναι πραγματική η ανάγκη ενός διαρκούς ελέγχου για το κατά πόσο μια επαναστατική οργάνωση είναι στην υπηρεσία μιας τέτοιας προσπάθειας.

Μια επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση μπορεί να ισχυροποιείται μόνο αν καταφέρνει να ενισχύει τα προγραμματικά ιδεολογικά χαρακτηριστικά που αντιστοιχούν στους πιο πρωτοπόρους συλλογισμούς τμημάτων των εργαζομένων που αναζητούν την απελευθερωτική προοπτική. Η συνειδητή αυτοδέσμευση και ανιδιοτελής προσφορά των μελών μιας οργάνωσης είναι στενή συνάρτηση του πλούτου ιδεών, αντιλήψεων, αντιπαραθέσεων που αναπτύσσονται γύρω από αυτά τα προγραμματικά χαρακτηριστικά. Αφετηριακό στοιχείο του NAP είναι η προβολή του επαναστατικού δρόμου στη σημερινή εποχή. Ο στόχος της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης συμπυκνώνει μια τέτοια κατεύθυνση.

2. Οι επαναστατικές οργανώσεις και κόμματα, τμήματα του συνολικού υποκειμένου

Αναπτύξαμε την αντίληψη μας για το επαναστατικό πολιτικό υποκείμενο. Στόχος του NAP είναι η συνολική αναβάθμιση του ρόλου και του περιεχομένου του συνολικού υποκειμένου, όχι «αθροιστικά στα διάφορα επίπεδα» αλλά ενιαία και αθροιστικά.

Επιδιώκουμε την αναβάθμιση τόσο του κόμματος όσο και της δράσης και σκέψης της ίδιας της τάξης. Θέλουμε μια οργάνωση πιο ταξική, πιο εργατική, που δε θα παραδέρνει στον τακτικισμό και τον πολιτικισμό, αλλά και ένα εργατικό κίνημα, ένα μέτωπο εργατικής πολιτικής πιο πολιτικό, πιο βαθύ, πιο συνολικό. Επιδιώκουμε μια οργάνωση πιο ιδεολογική, γιατί θεωρούμε αναγκαία και τη συλλογική αυτοσυνείδηση της τάξης, τη μετατροπή της σε τάξη για τον εαυτό της. Θέλουμε μια οργάνωση ισχυρή, αποτελεσματική ακριβώς γιατί προβάλλουμε την ανάγκη σκληρών και αποφασιστικών συγκρούσεων.

Δε νοούνται οργανώσεις του NAP που να μην ασχολούνται ουσιαστικά και κυρίαρχα με το πως θα

προωθούνται οι πολιτικοσυνδικαλιστικές εργατικές συσπειρώσεις, η λογική και η δράση του νέου εργατικού κινήματος, οι μετωπικές πολιτικές κινήσεις γύρω από κρίσιμα ζητήματα, οι αριστερές πολιτικές κινήσεις και οι πολιτικοκοινωνικές συσπειρώσεις, το μέτωπο εργατικής πολιτικής. Ούτε νοείται πρωτοποριακή αντικαπιταλιστική δράση που να μη θέτει το θέμα της γενίκευσης, της εμφάθυνσης, της πολιτικής και ιδεολογικής ανάπτυξης, της συνολικής δράσης όλης της τάξης.

Η αντίληψη του NAP σε αντίθεση με την κλασική λογική του παραδοσιακού κ.κ. προβάλλει την ανάγκη πρωτοπόρας δράσης των επαναστατικών οργανώσεων για την ανάπτυξη της εφ' όλης της ύλης πολιτικής δράσης των ίδιων των εργαζομένων.

3. Το μέλος του NAP μαχητής των εργατικών συμφερόντων παντού

Σε αναλογία με το χαρακτήρα των οργανώσεων βλέπουμε και το ρόλο του μέλους μιας επαναστατικής οργάνωσης. Το μέλος έχει μια διπλή ιδιότητα «εκπροσώπησης». Από τη μια ως μέλος μιας κομμουνιστικής ιδεολογικής και πολιτικής πρωτοπορίας δρα μέσα στις άλλες μορφές συσπείρωσης και δράσης της τάξης πρωτοστατώντας στη δημιουργία τους, «αντιπροσωπεύοντας» τις συλλογικές ιδεολογικές προσεγγίσεις για την ταξική πάλη που έχουν αναπτυχθεί μέσα στην οργάνωση. Από την άλλη, ως συνειδητός εργαζόμενος με συγκεκριμένα συμφέροντα και ανάγκες, ως μέλος ενός εργατικού κινήματος με συγκεκριμένους στόχους και αρχές, αντιπροσωπεύει μέσα στην οργάνωση αυτές τις ανάγκες. Μάχεται αποφασιστικά ενάντια σε κάθε υπόκλιση της επαναστατικής οργάνωσης στα αστικά συμφέροντα, ενάντια σε κάθε ροπή της για ιδιοποίηση (οικονομική, ηθική, κ.λπ.) των «κερδών» της εργατικής δράσης.

Το μέλος μιας επαναστατικής οργάνωσης είναι μια κατάκτηση της ανάπτυξης και ωρίμανσης της συλλογικής δράσης των πρωτοπόρων δυνάμεων των εργαζομένων. Είναι όμως και η κατάκτηση της χειραφετητικής τάσης των εργαζομένων από τη διαδικασία συγκρότησης της ιδεολογικής οργανωτικής πρωτοπορίας.

4. Πανελλαδική οργάνωση με εργατική συγκρότηση

Καθοριστικό σ' αυτή την προσπάθεια είναι η εργασιοπαραγωγική συγκρότηση των οργανώσεων. Μια τέτοια δομή ωθεί σε μια ουσιαστική αλληλοδιαπλοκή με τις δυνάμεις της τάξης. Τη βοηθά να προσανατολίζεται στην κατάκτηση του πρωτοπόρου ρόλου από την ίδια την τάξη. Την περιφρουρεί από τη γραφειοκρατικοποίηση και την οργανωτική περιχαράκωση. Της προσδίδει την ικανότητα ενοποίησης διαφορετικών τμημάτων της κατακερματισμένης τάξης.

Εργασιοπαραγωγική συγκρότηση δε σημαίνει κυριαρχία του οικονομισμού- συνδικαλισμού πάνω στην πολιτικοποίηση, ούτε αναζητούμε ένα μηχανιστικό εργατισμό. Αντίθετα, στόχος είναι η πολιτική «διαπραγμάτευση» του συνόλου των κοινωνικών ζητημάτων υπό την οπτική των συμφερόντων της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Απόρροια αυτής της λογικής είναι η συγκρότηση οργανώσεων με βάση τους βασικούς κλάδους με πανελλαδικό χαρακτήρα. Υπεύθυνες όχι μόνο για την ενιαία υλοποίηση της πολιτικής γραμμής αλλά κυρίως δημιουργοί της πολιτικής γραμμής.

Αυτό δεν αποκλείει τη συγκρότηση οργανώσεων σε πόλεις ή συνοικίες, ή μέτωπα. Το κύριο σ' αυτές είναι η πολιτική γραμμή παρέμβασης και το περιεχόμενο. Ειδικής σημασίας σ' αυτή την κατεύθυνση είναι η παρέμβαση σε τμήματα νεολαίας όπως οι μαθητές, οι άνεργοι κ.λπ. Θεωρούμε ωστόσο ότι η οικοδόμηση πανελλαδικά οργανώσεων σε κλάδους αποτελεί την κύρια και ουσιαστική προϋπόθεση για μια πολυεπίπεδη οργανωτική συγκρότηση και πολιτική παρέμβαση.

5. Θεμέλιο και στόχος της επαναστατικής οργάνωσης ο επαναστάτης άνθρωπος

Η κομμουνιστική οργάνωση επιχειρεί κυρίως να συμπυκνώσει και να εκφράσει στο σήμερα τις τάσεις και την απαίτηση για μια νέα κοινωνία ισότιμων προσωπικοτήτων, που θα αναπτύσσονται με νέους δεσμούς αλληλεγγύης μεταξύ τους. Γι' αυτό και το επίκεντρο της οργανωτικής πολιτικής είναι η διαμόρφωση νέων βαθύτερων ανθρωπινότερων αρχών στη συγκρότηση των ανθρώπων. Στο πρόσωπο του κάθε μέλους θέλουμε να αποτυπώνεται ταυτόχρονα η έννοια του κοινωνικού πρωτοπόρου αγωνιστή, του πολιτικού προσώπου και εκπροσώπου της άποψης, του ιδεολογικού, θεωρητικού παραγωγού και συνδιαμορφωτή.

Η επαναστατική οργάνωση στο βαθμό που στηρίζεται στα δικαιώματα, τις συλλογικές υποχρεώσεις και ευθύνες, τον έλεγχο και τη συντροφική κριτική και αυτοκριτική αποτελεί τον αντίποδα της αστικής κοινωνίας.

6. Κανόνες λειτουργίας

Η λειτουργία μιας επαναστατικής οργάνωσης πρέπει να στοχεύει:

- σε μια οργάνωση παραγωγό επαναστατικής θεωρίας και πρακτικής που προωθεί την ηγεμονία των επαναστατικών και επιστημονικών ιδεών και πρακτικών.
- στη μεγαλύτερη δυνατή ελευθερία συζήτησης, στηριγμένη στην ανάπτυξη της γνώσης.
- στην αποκατάσταση της ενότητας θεωρίας και πράξης.
- στην ενίσχυση της μέγιστης δυνατής ενότητας δράσης.

Με βάση αυτά διαμορφώνουμε ένα **σύστημα αρχών λειτουργίας**:

α) Αρχή της πλειοψηφίας. Η εκάστοτε πλειοψηφία έχει το δικαίωμα να δρα δοκιμάζοντας τις αποφάσεις του NAP στην πράξη, αλλά και την υποχρέωση να διευκολύνει την εκάστοτε μειοψηφία να επικοινωνεί με το σύνολο της οργάνωσης έχοντας τη δυνατότητα να γίνει πλειοψηφία.

Τις σχέσεις πλειοψηφίας και μειοψηφίας δεν πρέπει να τις βλέπουμε ούτε ως σχέση επιβολής ούτε ως αιτία ακινησίας. Η δημοκρατική διαδικασία υλοποίησης των αποφάσεων στην πράξη αποτελεί αφετηριακό γνώρισμα των επαναστατών που διαρκώς πρέπει να κατακτούν ένα αναπτυσσόμενο επίπεδο εθελοντικής αυτοπειθαρχίας. Όλες οι δυνάμεις του NAP έχουν την υποχρέωση να εμβαθύνουν σε όλες τις απόψεις που αναπτύσσονται χωρίς καμία υποτίμηση, ώστε να αναπτύσσεται δημιουργικά και το επίπεδο ενότητας και αντιπαράθεσης.

β) Οργάνωση της άμεσης δημοκρατίας. Η λειτουργία του NAP πρέπει να εξασφαλίζει σε όλα τα ζητήματα τη μαζική και ουσιαστική συμμετοχή όλων των μελών με τον πιο άμεσο τρόπο. Κάθε σύντροφος μπορεί και πρέπει να έχει γνώμη, να συναποφασίζει για όλα τα ζητήματα της θεωρίας και της πολιτικής.

γ) Σχέση οργάνων- οργάνωσης. Τα καθοδηγητικά όργανα είναι οργανωτικά όργανα με την πλήρη έννοια. Είναι σημαντικός κρίκος για τη ύπαρξη της οργανωμένης δημοκρατίας στο NAP.

Οργανώνουν τη συζήτηση και τη δράση, την επαναστατική δουλειά στην ενότητά της, πολιτική, ιδεολογική, πρακτική. Από αυτή την άποψη, απαιτούνται όργανα και οργανώσεις που θα έχουν ταυτόχρονα καθοδηγητικό και εκτελεστικό χαρακτήρα και κυρίως πολιτικοστρατηγικό.. Με αυτή την έννοια ο ρόλος τους είναι σοβαρός και υπεύθυνος. Δεν αποτελούν πηγή εξουσίας αλλά ουσιαστικών υποχρεώσεων. Υπακούουν, υλοποιούν και οργανώνουν τις αποφάσεις της βάσης. Είναι ουσιαστικά αιρετά, ανακλητά, εργαζόμενα σώματα. Με βάση την εργασιοπαραγωγική κατεύθυνση κάθε οργάνωση εκλέγει γραφείο και αυτό τον υπεύθυνό του. Όργανά της είναι η ολομέλειά της, τα

τμήματα όπου και όταν χρειάζονται για ειδικά θέματα να συνεδριάζουν και ανώτερο όργανο η συνέλευση που συγκαλείται τουλάχιστον μια φορά το μήνα. Επίσης από τις συνδιασκέψεις πόλεων ή περιοχών εκλέγονται γραφεία περιοχών που με τη σειρά τους εκλέγουν τον υπεύθυνό τους. Αν κριθεί αναγκαίο μπορούν να εκλέξουν και συμβούλιο περιοχής ή πόλης.

Από τις πανελλαδικές συνδιασκέψεις και το συνέδριο που είναι το ανώτερο όργανο εκλέγεται η πολιτική επιτροπή. Αυτή εκλέγει το γραφείο της που με τη σειρά του εκλέγει υπεύθυνο. Το μέγιστο της θητείας της Π.Ε. είναι ως 3 χρόνια.

Πανελλαδική συνδιάσκεψη μπορεί να γίνεται εφόλης της ύλης ή θεματικά π.χ. για οργανωτικά, ιδεολογικά, εργατικά κ.λπ. θέματα.

Τακτικό συνέδριο πραγματοποιείται κάθε 3 χρόνια, ενώ πανελλαδικά σώματα- συνδιασκέψεις μπορούν να γίνονται κάθε χρόνο. Έκτακτο συνέδριο μπορεί να γίνει για κάποιο γεγονός που χρήζει συνολικής πολιτικής και ιδεολογικής τοποθέτησης ή αν το ζητήσει το 1/3 των οργανώσεων ή των μελών. Μπορούν να γίνονται και έκτακτα άμεσα πανελλαδικά σώματα θεματικά με τη συμμετοχή και των ενδιαφερομένων οργανώσεων.

δ) Κατεύθυνση οικοδόμησης. Η συμβολή του NAP στην οικοδόμηση του πολιτικού επαναστατικού υποκειμένου, του εργατικού επαναστατικού φορέα θα κριθεί και από τη δικιά του ενδυνάμωση, κύρια στους μεγάλους εργατικούς χώρους και κλάδους. Η οικοδόμηση δεν είναι ένα γενικόλογο σύνθημα. Κρίνεται ως περιεχόμενο και δράση από τους στόχους που θέτεις και τον κόσμο που απευθύνεσαι να ενταχθεί.

ε) Αρχή της οικονομικής συνδρομής. Η οικονομική ανεξαρτησία μιας επαναστατικής οργάνωσης είναι όρος πολιτικής ανεξαρτησίας από την αστική πολιτική. Κάθε μέλος του NAP δίνει τη μηνιάτικη συνδρομή του. Το ποσό καθορίζεται από την Π.Ε. ως προς το ύψος της και συγκεκριμενοποιείται από την οργάνωση. Τα οικονομικά της οργάνωσης προέρχονται από τις συνδρομές των μελών και τις ενισχύσεις φίλων της τακτικές ή μέσα από οικονομικές εξορμήσεις που κηρύσσει η οργάνωση.

στ) Η έννοια του μέλους. Μέλος του NAP θεωρείται κάθε πρωτοπόρος αγωνιστής που εντάσσεται σε μια οργάνωσή του εργασιοπαραγωγικής κατεύθυνσης, ή συνοικίας, ή μετώπου ή στην οργάνωση εργασιακής προοπτικής του αν είναι άνεργος ή νεολαίος, μετά από απόφαση της οργ., αποδεχόμενος τη στρατηγική επιλογή του όπως αυτή έχει εκφραστεί στα συνέδριά του, στο πρόγραμμά του και την προγραμματική του διακήρυξη καθώς και τους κανόνες λειτουργίας του. Μέλος θεωρείται όποιος δίνει τη συνδρομή του.

7. Οργάνωση με διαρκώς αναπτυσσόμενο χαρακτήρα

Η οργάνωση του NAP φιλοδοξεί να είναι μια διαρκώς εξελισσόμενη, αναπτυσσόμενη, κομμουνιστική οργάνωση τόσο στο περιεχόμενο όσο και στη μορφή της. Αυτή η προσέγγιση σημαίνει ανέβασμα των απαιτήσεων από τη σημερινή δράση του NAP. Γνωρίζουμε ότι αυτό δεν εξαρτάται μόνο από τις δικές μας θελήσεις, ούτε μόνο από τη βελτίωση της οργανωτικής κατάστασης του σημερινού NAP, αλλά συναρτάται με την ανάπτυξη συνολικά της χειραφετητικής τάσης της εργατικής τάξης, καθώς και από τη συμβολή όλων των υπό διαμόρφωση επαναστατικών δυνάμεων της ελληνικής κοινωνίας. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να αναλάβουμε όλες εκείνες τις ευθύνες που μας αναλογούν σε μια τέτοια κατεύθυνση. Έτσι ως NAP πρέπει: Να ανεβάσουμε το επίπεδο της ιδεολογικής μας συγκρότησης και της πολιτικής μας παρέμβασης.

-Να ενισχύσουμε τα χαρακτηριστικά της συγκρότησης των οργανώσεων και των οργάνων που υπάρχουν

-Να θέσουμε στόχους ανάπτυξης οργανώσεων, ίδρυσης νέων, συσπείρωσης νέων μελών ιδιαίτερα από την εργατική τάξη

Να προωθήσουμε τολμηρές πρωτοβουλίες για την επικοινωνία και την αλληλοσύνδεση με τα μαχόμενα τμήματα των εργαζομένων σε όλους τους τομείς.

8) ΝΑΡ και νεολαία ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Η ν. Κομμουνιστική Απελευθέρωση δρα και λειτουργεί αυτοτελώς ως νεολαιίστικη κομμουνιστική οργάνωση. Το ΝΑΡ επιδιώκει να βοηθά την οργάνωση αυτή με τις ιδεολογικές και πολιτικές του επεξεργασίες. Τα μέλη της νεολαίας μπορούν να εντάσσονται στο ΝΑΡ και να δρουν μέσα από τις οργανώσεις του. Και οι δυο οργανώσεις κινούνται στην ίδια πολιτική κατεύθυνση για τη δημιουργία ενός νέου επαναστατικού ρεύματος στην ελληνική κοινωνία και τη συγκρότηση του επαναστατικού πολιτικού υποκειμένου.

9) ΝΑΡ και διεθνείς σχέσεις

Το ΝΑΡ εκτιμώντας ως πρωταρχικής σημασίας την υπόθεση της κοινής δράσης του διεθνούς κινήματος, αναπτύσσει πρωτοβουλίες διαλόγου, συντονισμού και κοινής δράσης με επαναστατικές, ριζοσπαστικές, εργατικές και κομμουνιστικές δυνάμεις άλλων χωρών. Η θεωρητική συζήτηση, ο διάλογος και η κοινή δράση είναι απαραίτητο οργανικό συστατικό για τη διαμόρφωση του διεθνούς επαναστατικού υποκειμένου.

Αθήνα, 5 Ιουλίου 1998

Οι αντιπρόσωποι του 1^{ου} Συνεδρίου του Νέου Αριστερού Ρεύματος
